

derfra, og atter efter en 4 Maaneders Pause et fjerde og sidste, hvormed den vulkanske Virksomhed synes affluttet paa dette Sted. Samtlige Kratere ligge i en næsten lige Linie fra N—S (egentlig fra N.t.V.—S.t.V.) og ere fordelte i tre større Grupper, svarende til de forskjellige Hovedudbrud. Lavastrømmene fra samtlige Kratere, hvoraf der er mindst en 9—10 fjerde (se Kortet), danne et sammenhengende Parti, der har en Længde af henved 3 Mil fra N—S, medens Bredden er temmelig variabel paa Grund af de mange Udløbere, som de enkelte Lavastrømme have udsendt til Siderne, saa at den gennemsnitlig kan ansættes til $\frac{1}{4}$ Mil. Paa Grund af Terrainforholdene, der kun frembøde yderst faa Hindringer for den frie Bevægelse til Siderne, er Lavaen intetsteds fluvet op til betydelige Højder; Lykkelsen udgjør ved Randen en 10—15 Fod og voger noget henimod Kraterne. Tages nu i Betragtning, at alle Forbygninger i det for Næsten temmelig jevne Terrain naturligvis først ere bleve udfyldte, og at Lavaens Mægtighed paa saadanne Steder maa være noget større, kan den gennemsnitlige Lykkelse ikke ansættes til mindre end 25 Fod, hvorefter hele den udstrømmede Lavamasse i det Mindste maa have udgjort 10,000 Millioner Kubikfod. Ved Vesuv's Udbrud i 1794 og 1855 havde Lavastrømmene et Rumfang af henholdsvis 685 og 544 Millioner Kubikfod, saa at i Sammenligning dermed har Lavamassen i Myvatns Dræfi 1875 været 15—18 Gange større. Derimod er den noget mindre end Helas Lavastrøm i 1845, der efter Schythes Angivelse udgjorde 14,400 Millioner Kubikfod, ikke at tale om de Lavastrømme, som Skaptajøkel udsendte i 1783, der paa sine Steder havde en Mægtighed af 500 Fod, og hvis samlede Masse anslaaes til at have et større Kubikindhold end hele Bjergene Mont Blanc.

Hvad Lavaens Bestaffenhed angaar, da er den basaltisk, har været temmelig tykflydende, og paa Grund af en hurtig Afkjøling er Overfladen i høi Grad ujevn af sammenstruede Lavastodder. Gaar man fra Randen af Lavastrømmen, der allevegne dannes af den tætte Lava, henimod Kraterne, bliver den efterhaanden løsere og mere svampet. En Mængde uregelmæssige Lodrette Kløfter strække sig fra Kraterne straalformigt ud til alle Sider, for en stor Del en Følge af den ved Afkjølingen foregaaende Sammentrækning, saavel som hidrørende fra partielle Sænkninger, hvor Lavaen er flydt bort under den størkede Overflade.

Kraterne ere, som saa ofte er Tilfældet, opbyggede af slaggeagtig Lava, have derfor ikke megen Sammenhængskraft og ved flere af dem ere større Partier, og paa et Sted er ved Udbruddets Slutning endog hele den ene Side sunken tilbage i Kratersvælget, der derved aldeles har lukket sig. Intet af disse Kratere opnaar nogen betydelig Høide; denne er ved et af de nordligste 93 Fod og ved to af de sydligere 73 og 108 Fod over Hedesletten, medens de fleste andre have en endnu ringere Høide. Som ved alle vulkanske Udbrud har dette ogsaa været ledsaget af en Udvikling af Vanddampe, der har haft en væsentlig Andel i Dannelsen af den slaggeagtige Lava, der ikke er flydt, men fastet ud af Kraterne, som Lavatjæsker (Storier) med de mest barokke Former, og efter den Høide, hvortil de ere fastede op i Luften, ere de faldne ned i Nærheden af Krateret i mer eller mindre størket Tilstand. Ved et Par af de nordlige og sydlige Kratere har Dampudviklingen været stærkere end ved de andre, hvilket fremgaar af den store Mængde vulkanske „Bomber“, som der ere udfastede. De ere nærmest at betragte som uhyre Lavabraaber, der størke i Luften, inden de faldt ned, og mange af dem have et Overmaal af 1—2 Fod. De høre til det Slags, der har en tæt Skorp og celluløs Kjerne. Udbruddet sluttede her med en Askeregn, men paa Grund af stille Veir, Aftens fysiske Bestaffenhed og forholdsvis ikke betydelige Mængde var den ikke spredt ret langt fra Udbruds-aabningerne og havde derfor heller ikke anrettet nogenfømhelst Skade. Det var heldigt, at den vulkanske Kraft spredte sine Virkninger paa to temmelig fjernt fra hinanden liggende Punkter; thi, hvis den voldsomme Dampudvikling, der fastede Pimpstenen ud fra Vulkanen i Aska, tænkes henlagt til Myvatns Dræfi, vilde den ødelæggende, sorte og tunge Afke let være bleven spredt ud over Ostlandets frugtbare Egne ifledetfor den næsten uftadelige lette Pimpstensasse.

Da jeg undersøgte disse Vulkaner i Myvatns Dræfi i Juli Maaned d. A., var der kun yderst svage, ja næsten umærkelige Spor tilbage af den vulkanske Virksomhed, der det foregaaende Aar havde spredt et glødende Lavabælte ud over et Areal paa henved 1 Kvadratkil, og derved ligesom med et Slag tilintetgjort dettes Vegetation for lange Tider. Det var en aldeles forsvindende Mængde Vanddampe, der nu steg op paa enkelte Steder, Svovlbrinteudviklingen var ligeledes yderst ringe, kun var der endnu nogen Varme i de dybere Lag, fra hvilke der strømmede varm Luft op igjennem den porøse Lava, navnlig igjennem de talrige Spalter i samme. Temperaturen var i en af disse tæt ved Toppen af et af de nordlige Kratere i 6 Fods Dybde endnu 300° C, men i Lavakløfterne udenfor Kraterne i Forhold til Afstanden fra disse kun 200—130°.

De vulkanske Udbrud i Italien ere ofte i høi Grad interessante ved de forskjellige